

Celoštátna súťažná prehliadka divadla mladých
Súčasť 87. ročníka súťaží divadelných súborov – Scénickej žatvy

EXIT09

festivalový denník číslo 3.

zvonček

Redakcia denníka už je prázdna, ostal len grafík. Tlačí poslednú päťdesiatku strán denníka. Vystrie sa na tvrdý malý gauč, nohy vyloží na skrinku s balmi papiera. Pozrie na hodiny, je pol tretej. Zatiahne kapucňu mikiny cez oči, chce si ukradnúť trochu spánku. Do stíchnutej kancelárie na prízemí sa nesie naprieč poschodiami chladných chodieb mestského divadla ozvena šťastného spevu mladých divadelníkov pri gitare.

„Ech, mladosť,“ pomyslí si grafík a spomenie si, že o tom čítal v odbornej literatúre Slovenského pedagogického nakladateľstva. Mladí ľudia, špiritizuje, sú hluční a veľmi rýchlo sa pohybujú, videl v bufete.

Pripadá mu, že to bolo už veľmi dávno, čo bol on sám mladý a aj to na to nevelmi rád spomína. Priveľa úzkostí a mindrákov a banálnych problémov, prežívaných až príliš intenzívne. Dobre je tak, ako je.

Tlačiareň medzičasom slimačím tempom odborára vypluje posledný list. Štyri hodiny, vonku svitá. Grafík vezme kôpku, preplieska ju hranami po stole, položí úhľadne na ostatné listy denníka. Pohľadom preletí kanceláriu, spokojne sa zadíva na svoj fotoaparát, nežne zaklapne počítač, zhasne luxusnú laserovú myš, vypne svetlo, zamkne. On sa nemusí trepať cez horné poschodie, slastne si drukuje, dostal kľúče od bočného vchodu. Vonku naň čaká auto a hoci býva len tri ulice od divadla, nasúka sa doň, spokojný, že nespraví ani krok nazmar.

Cestou míňa veselý krdeľ mladých divadelníkov a divadelníčok. Idú peši, na internát. Pospevujú si dajakú prostonárodnú, radostne spoločensky unavení, sebavedomí, vyrovnaní so sebou, šťastní z výletu do Levoče. Kúsok za nimi ich nasleduje dvojica mladých mužov, ktorí podopierajú tretieho, už veľmi unaveného. Smejú sa kamarátovi, on im vulgárne, ale v dobrom nadáva.

Grafíkovi ostane tento pohľad v mysli, aj keď už líha do studenej postele v obrovskej podkrovnej izbe katalógovo zariadeného privátu. Mrví sa dlho, kým zaspí.

Serie ho, že asi bol mladý zle a málo.

SAMO TRNKA

slohová práca

téma
odpovedajú fakla a verešpejová

V čom sa líši divadlo mladých od divadla dospelých?

JÁN FAKLA

Divadlo mladých má právo byť viac naivné, nadšené, neskúsené, neusporiadané, nedomyslené, nedokonalé, ale aj zvedavé, odvážne, riskantné, nekonvenčné, výstredné, provokujúce, snívajúce, oslobodzujúce i romantické. Divadlo dospelých by už toto krásne obdobie adolescencie malo mať za sebou a byť viac poučené a dokonalejšie. Ale je krásne i užitočné, ak sa starší divadelníci stávajú chvíľami

tínedžermi a mladí tvorcovia divadla sa zahrajú na dospelácku vyspelosť a zodpovednosť.

Váš post-tínedžer

ALŽBETA VEREŠPEJOVÁ

Tak je to. Po dvoch dňoch padla klec. Nekompromisná Daria ma donútila, aby som si v dokonalej nedospatosti začala trápiť hlavu nad položenou otázkou. Hm, hm, rozdiely? A chcú byť? Musia byť? Možno okrem veku aktérov... Nerada by som dnes vymýšľala ďalšie limity. Keď je divadlo dobré... je dobré...

protokol EXIT 09

o udelení cien a výsledkoch
celošťátnej súťažnej prehliadky divadla mladých

Názov: EXIT 09 // Termín: 19. – 21. júna 2009

// Miesto konania: Levoča

// Vyhlasovateľ a odborný garant prehliadky: NOC, Piešťany

// Organizátor: Mestské kultúrne stredisko mesta Levoča

// Spoluorganizátori: Mesto Levoča, Prešovský samosprávny kraj, Rada pre neprofesionálne divadlo na Slovensku

Odborná porota:

Predseda: PhDr. Miron Pukan, PhD.

Členovia: Mgr. Miroslav Dacho

Mgr. art. Michal Ditte

MgA. Ján Fakla

Mgr. Alžbeta Verešpejová

Tajomníčka: Mgr. art. Iveta Jurčová

Záverečné hodnotenie celoštátnej súťažnej prehliadky Divadla mladých

DIVADLO MLADÝCH (NIELEN PRE MLADÝCH)

Tohtoročná celoštátna súťažná prehliadka divadelného umenia Exit 2009 priniesla minimálne jedno novum: z všeobšahleho, všeznačného a súčasne neraz nič nepomenúvajúceho pojmu alternatívne divadlo povstala kategória, ktorá, nazdávam sa – a potvrdzuje to aj tohtoročná súťaž má bližšie k tomu, o čom by reálne mala byť – divadlom mladých, skloňujúc ho v ktoromkoľvek páde.

Počas troch levočských dní sme mali možnosť vidieť dvanásť divadelných súborov z celého Slovenska pracujúcich s rozličnými niekedy viac, inokedy menej vitálnymi divadelnými postupmi, rôznorodými prístupmi pri interpretačnom stvárnení tém, pre ktoré je charakteristická ich aktuálnosť alebo aktualizovanosť. Tieto témy sa dostávali na javisko prostredníctvom autorských textov, ktorých bolo v rámci dramaturgie festivalu kvantitatívne najviac. Ďalšou potvrdzujúcou sa tendenciou je čoraz voľnejší prístup k predlohám, či už epickým alebo dramatickým, čo je potešiteľné, najmä ak novátorský či invenčne obohacujú prototextovú partitúru.

Pri hlbšom sumarizačnom pohľade sa nám potvrdila pestrosť inscenačných poetík, hoci nie vždy a nie všade koncepcie vyprofilovaných, esteticky vyzretých, objavujúcich sa v troch reprezentatívnych rovinách: pohybovo-pantomimickej, výtvarno-obraznej a štylizovanej. Do popredia nám vystúpili viac témy osobnostne ľudské, privátne než spoločenské, teda problémy mladej generácie, v ktorých sa zračí provokačný, determinujúci a iritačný aspekt.

Ak by sme mali charakterizovať celkovú úroveň celoštátnej prehliadky divadla mladých, žiada sa povedať, že sme sa – žiaľ – nedočkali takých divadelných opusov, ktorým by sme bezo zvyšku mohli priradiť atribút esteticky hodnotného a umelecky prierazného divadelného diela vo všetkých jeho inscenačných segmentoch. V týchto súvislostiach možno skôr uvažovať o istej umeleckej linearite, vyrovnanej hladine jednotlivých produkcií, bez výraznejších výkyvov smerom nadol či nahor. Nádejajme sa, že je to iba prechodný jav!

PhDr. **MIRON PUKAN**, PhD.
predseda poroty

Organizátori prehliadky na základe návrhu členov odbornej poroty udelili diplomy za účasť:

- » DDS ToteTam pri ZUŠ A. Cígera, Kežmarok
- » Divadlu Alterna, Rimavská Sobota
- » DS Alfa, ZUŠ Humenné
- » DS Traumaťák, ZUŠ Bernolákova Košice
- » DS GAV, Levice
- » DS Jednosmerka, Levice
- » Amatérskemu divadlu pri LDO, ZUŠ L. Hrádok
- » Študentskému divadlu FF PU Prešov
- » DS Zasesmelendve, ZUŠ J. Rosinského, Nitra
- » Divadlu mladých Šesť Pé, Partizánske
- » DS Napočkanie, Tlmače
- » Divadlu mladých Pelikán, Bánovce nad Bebravou
- » Teatru Przystan, Lancut, Poľsko

Organizátori prehliadky na základe návrhu členov odbornej poroty udelili individuálne ocenenia:

- » Dušanovi Bajinovi za výtvarný koncept inscenácie Sila vlasov Študentského divadla FF PU, Prešov
- » Ľudovi Jánskemu za pohybovo – pantomimický prejav v inscenácii Šťastný deň Divadla Alterna
- » Marici Kirschnerovej za stvárnenie postavy Marišky v inscenácii Krw story DS Traumaťák, ZUŠ Košice
- » Martinovi Kollárovi za stvárnenie postavy maliara v inscenácii Krajina Divadla mladých "Šesť Pé"

Organizátori prehliadky na základe návrhu členov odbornej poroty udelili kolektívne ocenenia:

Divadlu mladých Pelikán pri ZUŠ, Bánovce nad Bebravou za tematický prínos na celoštátnej prehliadke divadla mladých

3. miesto

Študentskému divadlu FF PU, Prešov s inscenáciou Sila vlasov

1. miesto

a odporúčanie programovej rade Scénickej žatvy na zaradenie do programu Scénickej žatvy 2009
Divadlu mladých "Šesť Pé" s inscenáciou Krajina

Žalobaba žaluje

KRAJINA // zuzana šmatláková
// Ondrej Böhmm // divadlo mladých šest pé // partizánske

LUDIA POTREBUJÚ SNY

Na začiatku putovania za ľudskými snami bola rovnomenná, osobitá poviedka mladej autorky Zuzany Šmatlákovej.

Divadelná mladá Šest' pé spolu s režisérom Ondrejom Böhmmom ju pri rešpektovni témy a viacerých jej motívov výrazne inscenačne rozvinuli.

Štruktúra incenácie je budovaná ako sled samostatných výstupov – epizód, v ktorých jednotlivé postavy cestujúcich autobusu sprítomňujú na javisku krajinu svojho dovtedy žitého - retrospektívy (napr. obrazy: „žienka domáca,“ „výchové tortúry,“ „čakáreň v nemocnici“), ale hlavne krajiny svojich vytúžených snov. Pestrá typológia postáv priniesla i rovnako pestrú škálu snov, ktoré sa stali nielen hlavným cieľom inscenácie, ale aj zdrojom najemotívnejších zážitkov pre divákov.

Režijná nápaditosť dopriala predstaveniu vnútornú vitalitu, hravosť, funkčné využitie videoprojekčnej reality simultánne plynúcej s divadelnou realitou. Organicky posúvala a rozvíjala príbeh. Zvuková dra-

maturgia v svojej hudobnej rôznorodosti kopírujúca snovú rozličnosť variovala nálady, atmosféru predstavenia, neubrnila sa však občas aj prílišnej efektivosti – hlavne v záverečnom obraze Vlčie maky (pripateľská, zbytočne melodramatická). A keď sme už pri hudbe – tvrdé nástupy a konce hudobných čísel nepôsobili určite ako zámer, ale len ako drobný technický zádrhel.

Aj napriek drobným technickým kazom, občasnej priestorovej rozbitosti, Krajina opäť potvrdila, že súbor Šest' Pé vie čo je to originálna a aktuálna dramaturgia, dokáže ponúknuť hereckú interpretačnú kvalitu a divadelnú imagináciu. A vďaka tomu všetkému si ich predstavenie hravo dokázalo získať diváka a presvedčilo ho, že „na vlčie maky sa oplatí čakať“.

ALŽBETA VEREŠPEJOVÁ

Rozhovor s Ondrejom Böhmmom,
režisérom inscenácie **Krajina,**
Šest' Pé, Partizánske.

Ondrej Böhmm: Som nervózný.

Prečo?

Taká po predstavení nervozita. Bola aj pred predstavením, aj s predstavením, aj teraz je trochu.

Tak si môžete vydýchnuť. Dopadlo to dobre?

Dopadlo to dobre, až na nejaké technické veci, čo však divák príliš nevidel. Ostatné, myslím, celkom ladilo.

Čo vás zaujalo na tomto texte?

Zaujalo nás, akým spôsobom ľudia hľadajú svoje sny, vízie, predstavy a že si nájdu spôsob, akým sa k nim vedú dostať. Či už je to krajina alebo niečo úplne iné.

Je niektorý z príbehov váš alebo detí?

Nie, všetky sme si vymysleli. Ale v pod-

state sa nám dejú, všetci hľadáme. Tá téma, o ktorej hráme, tá sa deje každému na svete. Či už je to človek, ktorý nad tým nerozmýšľa, alebo je to niekto, kto nad tým rozmýšľa až príliš. Deje sa to.

Ako ste na inscenácii pracovali?

My sme robili „po partizánsky“ (súbor je z Partizánskeho, pozn. red.), lebo my tvoríme celú inscenáciu na javisku. Priamo

na javisku sa robia scény, scenár, všetko. Držíme sa základnej idey v poviedke, ale tú omáčku okolo si musíme vymyslieť. Ale hlavná téma nás nepustí. Môžeme si vymyslieť, čo bolo predtým, prečo ľudia nastupujú, prečo začnú hľadať, čo ich k tomu dovedie, kedy to rozhodnutie urobia. Takže tie príbehy okolo sú povymýšľané.

Zhovárala sa **DÁRIA FEHÉROVÁ**

Žalobaba žaluje

ALICA V KRAJINE ZÁZRAKOV // lewis carrol – miloš janoušek
// anton korenči // ds napočkanie // tlmače

Alica v krajine zázrakov je kultovým Arozprávkovým príbehom. Alica spadne do zajačej nory a stáva sa centrom defilujúcich fantaskných obrázkov. V pôvodine príbehu sa pred ňou objavujú dospelí v koži zvierat, teda zvieratá sa správajú ako dospelí. Táto myšlienka z hľadiska pôvodného textu dáva množstvo významov a tém, ako pre dieťa, tak aj pre -násť a -dsaťročnú generáciu.

Tlmačské Divadlo Napočkanie tým, že herecký súbor nedisponuje dospelákmi, bolo postavené pred neľahkú úlohu: ako dosiahnuť Carrollov kontrast a videnie sveta cez teenagera cez partnerov-oponentov-teenagerov na javisku? Inscenátori na seba uplietli bič a bič napokon ani nezaplieskal. Zázračná krajina, do ktorej sa Alica dostáva, nie je dozaista fantasknou. Vídime skôr stoku vulgárností, alkoholických orgií, alogizmov... chýba možno už len biela čiara, ktorú by niektorá z herečiek vysala nosom na záver predstavenia.

Nerozlúsknutie otázky, ktorú som bol býval položil v kontexte s vybratou textovou predlohou spôsobilo to, že inscenácia akoby nemala svoju tému, ale len kvázi súdobo ilustrovala divadelnú hru. Akým si mottom by teda mohla byť záverečná

Alicina replika: „Ja tomu nerozumiem. Vy tomu rozumiete?“

Ku všetkému sa navyše pridávala istá herecká dezorientovanosť, bezradnosť, množstvo hluchých pasáží (akoby vždy niekto čakal na to, čo kto povie, či to vôbec povie a čo mám potom povedať ja?).

Jednotlivé obrázky zvieratiek-nezvieratiek pôsobili rozbito a rozpačito, takmer všetky neboli javiskovo vypointované, rovnako ako nebol vypointovaný ani záver inscenácie. Všetko to však prikladám, a už sa asi budem opakovať, vyššie položené otázky.

MICHAL DITTE

**Rozhovor s Antonom Korenčim,
režisérom inscenácie
Alica v krajine zázrakov.**

Ako si hľadal kľúč k takejto interpretácii?

Kľúč sme hľadali spoločne s babami a jedným chalanom. Hľadali sme, o čom by chceli mať kľúč oni.

Ale predlohu si priniesol ty.

Áno. Ja mám rád epickú predlohu Lewisa Carolla a Miloš Janoušek kedysi urobil dramatizáciu, tak sa mi to zdalo vhodné.

Akým spôsobom si pracoval so súborom?

Rovno sme robili na texte. Decká už predtým robili rôzne etudy, z čoho už boli unavené, takže sme začali robiť ako v normálnom divadle. Začali sme čítať text a skúšať.

Ktorá zo situácií, ktoré ste vymysleli, je tebe najbližšia?

Osobne alebo divadelne?

Oboje.

Ja si myslím, že najvydarenejšia je situácia v krčme, a to hovorí za všetko.

Zhovárala sa **DÁRIA FEHÉROVÁ**

Žalobaba žaluje

NEZAVESUJTE SA, STE V PORADÍ... // kolektív
// marica šišková // ds zasesmelendve // zuš j. rosinského // nitra

Je veľmi pozitívne, ak divadelné súbory siahnu po téme, ktorá im je generačne i obsahovo blízka. Ešte lepšie však je, ak sa tvorcovia pokúsia napísať, upraviť alebo zdramatizovať titul, ktorý vyjadruje ich momentálne problémy. Mladý súbor z Nitry zrejme najviac trápi neutešený stav medziludských vzťahov v našej spoločnosti. Cez postavu mladej tínedžerky Júlie a jej citové prejavy v čase dospievania sa vlastnými silami pokúsil spracovať autentickú výpoveď súčasnej mládeže o jej vnútornom svete a citovom živote. Kolektívne kreovaný scenár na bežných situáciách (v rodine, v škole...) ukazuje na hromadiace sa konflikty zapríčinené nedostatkom komunikácie a empatie k dozrievajúcemu dievčaťu. Júliine frustrácie z nepochopenia jej túžob a potrieb vyúsťia až do psychiatrického liečenia.

Na stvárnenie tejto aktuálnej témy sa súbor rozhodol použiť 9 drevotriestkových dverí umiestnených na kolieskach. Účinkujúci nimi v prevažne dynamických, ale neskôr stereotypných premenách (so

spevom, resp. ilustračnými replikami) vytvárajú rôzne prostredia (autobusová zastávka, autobus, paneláková chodba, izba, atď.) a zároveň naznačujú rôzne psychologické bariéry medzi tínedžermi na jednej a rodičmi, učiteľmi, susedmi, priateľmi i ostatnými dospelými na druhej strane. Tieto opakované prestavby stratia potrebnú silu a invenciu v druhej časti inscenácie. V typických „bláznovských“ epizódach odohrávajúcich sa v psychiatrickom ústave iba varírujú rôzne miestnosti. Pomerne slušne rozvinutý príbeh Júlie sa však práve tu prestane rozvíjať, vytratia sa dramatické situácie, inscenácia stratí napätie. Výstupy rôznych pacientov znázorňujú len ich vonkajšie prejavy, nejdú viac do hĺbky, ani neposúvajú osud Júlie ďalej. Herec-

ky začiatočnícky kolektív dievčat a jeden chlapec stvárajú viaceré postavy od rodiny, susedov, priateľov až po psychiatrických pacientov. Presvedčiví však boli len v úlohách im vekovo blízkych (priateľka na návšteve), naopak postavy generačne vzdialené pôsobili aj vďaka absencii príslušných kostýmov nedôveryhodne. Hlavnej protagonistke Linde Absolónovej zase chýbalo väčšie osobné prežívanie postavy podporené adekvátnou mimikou a gestikuláciou. Sľubne tematicky naaranžovaná inscenácia celkovo pôsobila nakoniec nepresvedčivo možno aj preto, že riešenie aktuálnej pertraktovanej témy síce zakončili tvorcovia pozitívne, ale bez adekvátneho vybudovania dostatočne silných motívácií hlavnej postavy. **JÁN FAKLA**

Rozhovor s režisérkou
Maricou Šiškovou.

Súbor sa volá Zasesmelendve. Na scéne však bolo hercov omnoho viac. Prečo teda tento názov?

Vzniklo to veľmi jednoducho. Baby sú stredoškolačky a majú množstvo aktivít.

Potom sa zvyklo stávať, že na skúške sme sa stretli naozaj len dve. Takže je to čisto prozaický dôvod.

Vo festivalovom bulletine sa píše, že proces skúšania bol určite pre všetkých zúčastnených prínosom. V čom?

Hľadali sme tému, ktorá by pomohla deckám, aby sa otvorili a využili javisko na to, aby sa niekam posunuli. Prišli sme na to, že by bolo zaujímavé využiť ich vlastné skúsenosti a vytvoriť prototypy ľudí, s ktorými majú najväčší problém. Či už rodič, suseda, učiteľ, kamarátka. Mohli sa tak vysporiadať so vzťahmi, ktoré v tej dobe riešili.

Celý príbeh si teda priniesli zo života?

Áno. Je tam veľa vecí, ktoré si prežili vo vlastnom vnútri. Samozrejme nie vždy vo svojom vnútri, ale takisto sprostredkovane.

Väčšina príbehu sa odohráva na psychiatrii. Ako to možno chápať?

Riešili sme, či možno psychiatriu chápať ako miesto, kam sa postava chce schovať alebo nie. Spočiatku sa tu ukrýva. Neskôr však práve tu stretáva niekoho, kto sa jej úplne otvoril a dal jej tú symbolickú ovečku. Tá je niečím, čo jej pomáha prežiť v realite, v ktorej sa nachádza. To je pre ňu pozitívna skúsenosť, ktorá jej v konečnom dôsledku pomáha lepšie žiť.

Za rozhovor ďakuje **MIRO ZWIEFELHOFER**

Žalobaba žaluje

KUFOR // kolektív // zuzana varhaníková
// divadlo mladých // Bánovce nad bebravou

KUFOR SPOMIENOK

Najcenejšie na inscenácii Kufor Divadla mladých Pelikán pri ZUŠ z Bánovca nad Bebravou je výpoveď autentických pamätníkov, ktorí prežili obdobie holokaustu na Slovensku. Táto téma je v našich podmienkach o to závažnejšia, že s obdobím Slovenského štátu nie sme dosiaľ vysporiadaní. Navyše prináša toto obdobie, táto téma mnoho paradoxov. Užitočné je aj to, že sa bližšie s materiálmi, spomienkami a privátnou históriou zoznámili mladí žiaci ZUŠ-ky.

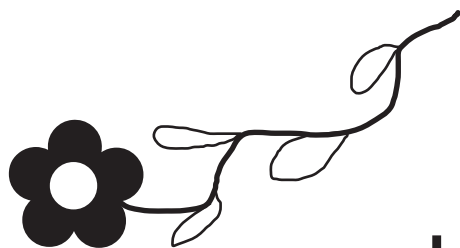
Škoda však, že sa tvorcovia nepridržali špecifických osudov jednej rodiny do hlbších podrobností a odbočili k všeobecným obrazom o osude obetí nacizmu – o ich

cesty, prítomnosti a úmrtí v koncentračných táboroch. Tým, možno paradoxne, výpoveď strácala na sile, ktorú by mohlo priniesť konkrétnejšie stotožnenie sa s postavami. Nadôvažok Bánovčania využili síce efektívne, ale s danou historickou té-

mou pričasto spájané metafory a obrazy.

V závere sa vrátili k príbehu skutočných pamätníkov a ich kufor trpkých spomienok uzavreli jednoduchou, ale významotvornou slovnou bodkou, či akými komuniké.

MIROSLAV DACHO

pred tabuľou

Rozhovor s režisérkou Zuzanou Varhaníkovou a hercom Matúšom

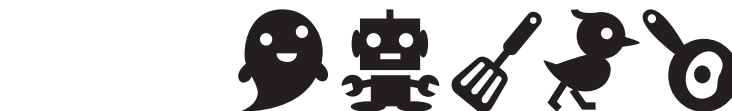
Princípy dokumentárneho divadla nie sú v mládežníckych súboroch využívané veľmi často. Prečo ste sa preň rozhodli?

Zuzana Varhaníková: Minulý rok na festivale v Tlmačoch spomínala túto formu divadla pani Iveta Jurčová. Následne sme začali aj my hľadať témy v našom okolí.

Spracúvate tému holokaustu. V čom bola pre vás aktuálna?

Zuzana Varhaníková: Pôvodne sme pracovali so slovným spojením Nezmyselná smrť. Uvedomili sme si, že dnes je vo svete veľké množstvo samovrážd a vojen. A práve holokaust sa nám zdal najhrozivejším príkladom nezmyselnej smrti. Chceli sme zdvihnúť varovný prst. Dnes stačí, aby ste boli iba trošku iní, alebo niekomu nevyhovovali a môžete sa dostať do podobných problémov ako ľudia postihnutí holokaustom.

Ako sa ti pracovalo takýmto netradičným spôsobom?

Matúš: Je to omnoho ťažšie, ako pri bežnej práci. Či už písanie textu, alebo jeho naskúšanie. Treba totiž zozbierať veľké množstvo informácií a dokumentov k danej téme.

Takýto princíp tvorby má aj výchovný as-

pekt. Pomohli ti získané skúsenosti aj v osobnom živote, či v škole?

Matúš: Samozrejme. Pracoval som s množstvom kníh, filmov a iných materiálov s danou tematikou. Takto som získal množstvo nových informácií.

Za rozhovor ďakuje MIRO ZWIEFELHOFER.

vyhlásenie súťaže

o cenu jera.sk za najlepší autorský text roka 2009

Cena Jera.sk za najlepší autorský text roka je výsledok súťaže, ktorej cieľom je stimulovať autorov dramatických textov, píšucich pre súčasné amatérske divadlo a zároveň podnecovať tvorbu autorských divadiel. Vyhlasovateľmi súťaže sú Národné osvetové centrum a Rada pre neprofesionálne divadlo na Slovensku.

O cenu druhého ročníka súťaže sa môžu uchádzať autori a autorské kolektívy, ktorých texty inscenovali v uplynulej sezóne amatérske divadelné súbory (v kategóriách činoherného divadla, divadla mladých, detského divadla, divadla poézie, divadla dospelých hrajúcich pre deti) a prihlásili sa do súťažných postupových prehliadok amatérskeho divadla vyhlásených Národným osvetovým centrom.

Texty, s ktorými sa chcú autori alebo autorské kolektívy súťaže zúčastniť, je potrebné zaslať v troch kópiách do 30. júna 2009 na adresu:

Národné osvetové centrum
Nám. SNP 12
812 34 Bratislava

Na obálku uveďte heslo Autorský text roka na obálke. Prvá strana textu musí ob-

sahovať nasledovné náležitosti:

- » meno a priezvisko autora (autorov),
- » názov textu,
- » názov divadelného súboru v ktorom bol text realizovaný,
- » najvyššia dosiahnutá postupová prehliadka, ktorej sa súbor s inscenáciou súťažného textu účastnil,
- » kontaktné údaje autora (autorov).

Text, ktorý nebude spĺňať spomínané podmienky, bude zo súťaže vyradený.

Autor víťazného textu, o ktorom rozhodne trojčlenná odborná porota vymenovaná Národným osvetovým centrom, bude ocenený honorovaným uverejnením v časopise Javisko a značkovým notebookom v hodnote 20.000,- Sk. Vyhlásenie výsledkov súťaže o cenu za najlepší autorský text sa uskutoční v rámci otváracieho ceremoniálu vrcholného festivalu amatérskeho divadla – Scénická žatva 2009 v Martine.

Bližšie informácie poskytuje koordinátor projektu Michal Ditte.

Kontakt: michal.ditte@gmail.com

veľká prestávka

KRAJINA

Ondrej Böhm: Autorka poviedky asi nebola spokojná, lebo bola nadšená.

Alžbeta Veršpejová: Mala som pravdu s tými azimutmi?

Ondrej Böhm: Emmm... no... ešte raz tú otázku.

Ondrej Böhm: Ale my máme Bregoviča radi, takže nie je čo riešiť.

Ján Podoba: A nie je väčší gýč čmeliak ako hudba?

Ondrej Böhm: No, ale čmeliaka som natočil, tak tam bol.

Ján Fakla: Aj radosť z gýča môže byť úprimná.

ALICA V KRAJINE ZÁZRAKOV

Michal Ditte: Tlmačanky, Tlmačania, Tlmačatá!

Michal Ditte: Na jednej strane sú to dospeláci, na druhej strane sa chovajú ako zvieratá.

Miron Pukan: Nech sa páči, súbor, búšte do nás.

Anton Korenčí: No, ďakujeme za účasť.

Michal Ditte: Našu?

D. F. a M. Z.

tiráže

Festivalový denník EXIT 09, 3. číslo
Šéfredaktorka: Dariuška Fehérová, šiestačka
Redaktor: Mirko Zwiefelhofer, tretíak
Jazyková redakcia: predstieraná
Grafická úprava: Samuško Trnka, repetent
Foto: Miruška Majorošová, tretiačka
Vydáva: MsKS Levoča
Náklad: 100 kusov, samostatne nepredajné

